

RC Monitor

zpravodajský týdeník

ROČNÍK VI., ČÍSLO 15

6. září 2009

neprodejně

Z OBSAHU

Popře Brno trojjednost Boží?, str. 6
Lidovecká jednička za hradecký kraj, str. 7
Rozhovor s P. Koláčkem SJ, str. 9
Kněžství je láskou Ježíšova srdce, str. 14

Tradice Otců

Z kázání svatého Lva Velikého,
papeže [440–461]

Moji drazí, ačkoli shledáváme, že jsme ve výkonu služby vyplývající z našeho úřadu slabí a liknaví a že nás ochromuje křehkost naší přirozenosti – i když si přejeme, abychom v každé záležitosti jednali obětavě a horlivě – přesto jsme si jisti neutučující milostivostí všemohoucího a věčného Kněze. Ten, ač roven Otcí, připodobnil se nám: své božství snížil až k člověčenství, své člověčenství povznesl až k božství. A my se z jeho ustanovení vděčně a synovsky radujeme, neboť přestože péčí o své ovečky pověřil četné pastýře, ani sám se nikterak nepřestal starat o své milované stádo.

Z Kristovy zásadní a věčné svrchovanosti se dostalo ochrany a pomoci i našemu apoštolskému konání, protože Kristus své dílo nikdy neopouští a pevné základy, z nichž vyrůstá celá vznešená stavba Církve, nepovolí pod nižádnou tíhou chrámu, který na nich stojí.

Vždyť pevnost oné víry Knížete apoštolů, o které se Kristus vyslovil s uznáním, trvá navěky. A jako nepřestává to, čemu Petr v Kristu uvěřil, tak nepřestává ani to, co Kristus na Petrovi založil. Zůstává tudíž při tom, o čem rozhodla Pravda: blažený Petr zůstává pevný jako skála, jak se mu toho kdysi dostalo, a neopouští kormidlo Církve, které mu bylo svěřeno.

[...]

Vždyť celé Církvi říká Petr denně: *Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha*; a každý jazyk, který vyznává Pána, je svažován učením, obsaženým v těchto slovech.

Návštěva papeže Benedikta XVI. v ČR

Již několik týdnů probíhá v naší zemi duchovní příprava na letošní zářijovou návštěvu Svatého otce. Je vedena tak, abychom si znovu uvědomili ryzí hodnotu tří božských ctností: víry, naděje a lásky. Určitě nám, českým křesťanům a katolíkům především, bude papež chtít říci to nejdůležitější a zásadní. V zemi, o které i my sami někdy tvrdíme, že je ateistická, je nutné vyslovit, že věřit v Boha neznamená únik od skutečností světa, ale naopak vnímat souvislosti našeho světa se světem vyšším, tedy Božím. V atmosféře trvalého pesimismu, zdůrazňování jen stinných událostí a krizí všeho druhu, je nanejvýš třeba probouzet v lidských duších naději, sílu života. A v oblasti napjatých mezilidských vztahů plných sobectví a podezřívání může jako balzám zapůsobit slovo o lásce: začněme se opět mít rádi, mějme se rádi!

Svatého otce Benedikta XVI., kterému jsem osobně tolik vděčný, sleduji téměř denně a snad tomu tak má být vždycky, když někoho máte opravdu rádi. Stále více mně v mysli vyvstává jeho trojí charakteristika: požehnání, otevře-

ná náruč, věrnost Kristu. Již při oznámení jména po papežské volbě nás kardinál Ratzinger příjemně překvapil a současně potěšil. *Benedictus* – požehnaný. Nejen, že jako nástroj v ruce Boží, a tím je každý kněz ze své podstaty, bude zprostředkovávat požehnání. On je pro nás požehnaním. Pokud by kdokoli z nás chtěl načrtnout úplně jednoduchým způsobem postavu našeho Svatého otce, určitě by ji namaloval s otevřenou náručí. Ušlechtilá, dokořán rozpjatá, velkoryse každého objímající a vítající otevřená náruč Benedikta XVI. až natolik, že by se úzkoprsemu zdálo, že je to riskantní a příliš nebezpečné. O Kristu se dá mluvit zdlouhavě i líbivě. Možná, že i podbízivě. Papež našich dnů však o Pánu Ježíši mluví zřetelně, zaníceně a vždy věrně připomíná náročnost i krásu Kristova ideálu. Při jeho promluvách slyšíme učitele i pastýře.

Chybili bychom, kdybychom příležitost osobního setkání se Svatým otcem promarnili.

*Mons. Jan Baxant,
biskup litoměřický*

Foto: <http://uscmmediareligion.org>

ZPRÁVY

Katolická církev v ČR

Tiskové středisko Svatého stolce zveřejnilo jako součást příprav apoštolské cesty Svatého otce do naší země statistické údaje o Církvi v České republice, platné k 31. prosinci 2008. V České republice k tomuto datu žilo 10.380.000 obyvatel, mezi nimi 3.290.000 katolíků (31,7 %). Na území republiky existuje 9 celků církevní správy (5 českých a 3 moravské diecéze a apoštolský exarchát církve řeckokatolické), v nich funguje 2.576 farností a 70 jiných pastoračních středisek.

V duchovní a pastorační správě působí 20 biskupů (z toho tři řeckokatolíci), 1.370 diecézních a 586 řeholních kněží (celkem tedy 1.956 kněží), 178 tr-

valých jáhnů, 116 řeholních bratří, 1.609 řeholnic, 160 členů sekulárních institutů a 1.109 katechetů. V semináři se na kněžství připravuje 184 bohoslovců.

Katolická církev v naší zemi provozuje 39 mateřských a základních škol, které navštěvuje 5.412 dětí, dále 33 škol středních s 8.525 studenty a 7 škol vyšších odborných či vysokých, v nichž se vzdělává 2.040 studentů. Církev též provozuje 50 nemocnic, 98 ambulancí, 134 domovů pro staré a nemocné lidi, 59 dětských domovů, 58 rodinných poraden a poraden pro ochranu života, 170 středisek zvláštního vzdělávání a 28 dalších institucí.

TS ČBK

Písmo, jak ho neznáte

Po celý srpen se Pražané mohou setkat v metru i jinde s neobvyklým zpracováním biblických pasáží. Texty, které vycházejí z nového českého překladu Bible nazvané Bible – Překlad 21. století, zkráceně Bible21, vytvářejí podle organizátorů kampaně zajímavé obrazy či symboly. Ty mají jednoduchým způsobem ztvárnit hlavní myšlenku biblického příběhu.

Obrazy mají ukázat, že Bible má co říct i dnešním lidem a že je zajímavá, překvapivá, dokonce i provokativní. Vypovídá o tom i název samotné mediální prezentace – Písmo, jak ho neznáte. Mapu metra složenou z textů knihy

Job a obrazy Jáкова zápasícího s Bohem, Herodiady s hlavou Jana Křtitele v ruce a dvou prostitutek z knihy Ezechiel je možné vidět ve vozech metra, na několika místech v pražských ulicích a ve vbraných restauracích.

Bibli21 vydalo na jaře nakladatelství Biblion. Bibli přeložil tým Alexandra Fleka. Snahu převést Bibli do moderní češtiny blízké současné generaci ocenili někteří zástupci křesťanských církví, jiní však upozorňovali na obtížnost využití textu při liturgii. Čeští a moravští biskupové také upozorňovali na nepřesnosti v textu.

ČTK

Švýcarsko: Referendum proti minaretům

Z podnětu Strany lidu Švýcarska se v listopadu uskuteční v Helvetské konfederaci referendum ohledně povolování stavby mešit, resp. minaretů. Stavby mešit jsou všude v Evropě častým kontroverzním tématem.

Ve Švýcarsku se stává předmětem zákonodárné schvalovací procedury jakákoliv navržená věc, pro kterou bylo shromážděno více než 100 tisíc podpisů během 18 měsíců. To se podařilo Straně lidu Švýcarska v květnu 2007 ve věci návrhu zákazu stavby minaretů. Referendum se tak bude konat 29. listopadu spolu s volbami do Spolkové rady. Strana navrhuje, aby článek 72 Ústavy o náboženské svobodě byl doplněn pouhou jednou větou: Výstavba minaretů se zakazuje.

Podle ministryně zahraničí Micheline Calmy-Reyové se vláda obává v případě schválení referenda závažných důsledků pro bezpečnost země, která se tak jednak dostane do hledáčku islámských extrémistů a jednak utrpí její obchod s bohatými islámskými zeměmi.

NZZ

Týdeník Respekt se pokusil zesměnit papeže

Pětatřicáté číslo kontroverzního týdeníku Respekt přineslo karikaturu Benedikta XVI., který má na hlavě helmu wehrmachtu ozdobenou vatikánským znakem. Karikatura doplňovala sdělení, že papež při své návštěvě u nás bude mluvit čtyřmi jazyky.

RC

„Otisky komunismu“

Společnost *Mitte studio* vydala sbírku komunistických plakátů z padesátých let. Plakáty doplňuje devět tematických kapitol, které popisují společenskou realitu této doby: tehdejší pojetí práva, formy názorné agitace, situaci školství a rodin, dobovou architekturu, proměny krajiny, devastaci životního prostředí a centrálně řízené hospodářství. Knihu distribuuje společnost *Kosmas*.

RC

ZPRÁVY

Prohlášení konzervativního anglikánského biskupa

Anglikánský biskup Rochesteru ve chvíli svého odchodu učinil zásadní prohlášení. V rozhovoru s listem *Telegraph* řekl, že institucionalizované náboženství musí otevřeněji chránit křesťanské dědictví země a poskytnout lidu morální vedení. Dr. Nazír Alí také prohlásil, že liberální anglikáni, kteří se dnes řídí spíše současnou kulturou než biblickým učením, jsou fakticky příslušníky jiné víry.

Samotná anglikánská církev naopak musí více obhajovat místní zvyky a instituce, jež jsou založeny na křesťanském učení. Musí hájit tradiční rodinu s oběma rodiči i tradiční křesťanské slavnosti, proti nimž se stavějí ateisté, kteří chtějí vytěsnit náboženství z veřejné sféry.

Anglická společnost je dnes napadena ze dvou stran – z jedné strany agresivním sekularismem, z druhé radikálním islámem. „Proto je třeba jasně uznat,

odkud Británie pochází, jaká je základna naší společnosti a jak to přispívá obecněmu dobru.“

Dr. Nazír Alí odchází už v 60 letech, i když měl možnost zůstat déle, protože se chce věnovat práci pro pronásledované křesťany. Řekl, že je třeba „vytvořit vedení“ v zemích jako je Írán nebo Pákistán. Naopak nehodlá přijmout formální úlohu v nedávno ustaveném hnutí za pravověrné anglikánství: bude je však podporovat, protože nechce, aby další a další církve kapitulovaly před moderní kulturou. „Máme dnes v USA i jinde lidi, kteří o Bohu, o spáse, i o manželství věří takové věci, že to vlastně představuje jiné náboženství,“ řekl biskup. „Bylo by možná lépe uznat je jako nějakou jinou církev, abychom se k ní mohli stavět pozitivněji a konstruktivněji.“

The Telegraph

Protináboženské zákony ve Venezuele

Venezuelané protestují proti novým zákonům, jež mají indoktrinovat studenty socialismem Hugo Chaveze a vyloučit ze škol náboženské vyučování. Zákony mají také zavést cenzuru tisku, „zakázat komunikaci, jež povzbuzuje mládež k nenávisti a uráží zdravé hodnoty venezuelského lidu i mentální a fyzické zdraví obyvatelstva“.

Pokojně protestující studenti byli napadeni slzným plynem a vodními děly; Chavezovi příznivci na ně také házeli kamení. Novináři z opozičních médií byli napadáni pro-chavezovskými silami. Chavez prohlásil, že je bude vyšetřovat. Rozložíme systém kapitalisticko-buržoazního vzdělávání, prohlásil. Zákon je závazný, univerzitní představitel

lé, kteří nevyšli z „legitimního procesu“, nebudou uznáni.

Chavez dále řekl, že je nutná hlubinná revoluce, vytvoření nových mužů a žen, socialistická revoluce. Pravá demokracie může existovat pouze v socialismu. Chavez tak ovládne celý vzdělávací systém, veřejný i soukromý: on sám rozhodne, co se bude učit, kteří profesori mohou učit, a jak budou přijímáni studenti do škol. Kolují zprávy, že místní rady budou mít právo odnímat děti rodičům už ve věku tří let, aby byly vychovávány v duchu socialistických hodnot.

Chavez varuje, že univerzity, jež nebudou jednat v souladu s novým zákonem, ztratí státní souhlas.

LifeSite News

Severní Korea: Poprava za šíření Bible

Severní Korea veřejně popravila křesťanskou ženu za distribuci Bible; obvinila ji i ze špionáže a organizování odporu. Rodina paní Ri Hyon Ok (rodiče, manžel a tři děti) byla poslána do vězeňského tábora. Podle zpráv z Jižní Koreje se stále provádějí veřejné popravy za řadu zločinů, od vražd po promítání zahraničních filmů.

Severokorejská vláda schválila čtyři kostely – jeden katolický, dva protestantské a jeden pravoslavný –, ale ty jsou určeny pro cizince a domácí obyvatele do nich nesmějí. Přesto podle neoficiálních zpráv tajně praktikuje křesťanství více než 30 tisíc lidí.

Fox News

Španělský kněz mezi tajnými katolíky v Číně

Esteban Aranaz, kněz Společnosti Svatého kříže, se vrátil do Španělska po šesti letech tajného působení pro nerežimní Církev v Číně. Po této zkušenosti řekl: „Mohu říci, že jsem nikdy neviděl pevnější víru než mezi perzekvovanými katolíky v Číně. Je to víra očištěná křížem, utrpením. Tolik mě toho naučili. Například když jsme brzy ráno slavili Eucharistii v něčím domě, byla zbožnost těchto lidí tak dojemná. Pro ně je mše svatá skutečným pokladem.“

P. Aranaz zde konal kurzy pro seminarity, slavil mše svaté v soukromí, navštěvoval kněze i tajné komunity katolíků. Dostal se i do vzdálených koutů země.

P. Aranaz cituje biskupa, který je po letech věznění v domácím vězení: „Má-li Církev v Číně pokročit kupředu, musí být splněny tři podmínky: abychom nikdy neměli strach, abychom byli věrní a aby naši kněží byli dobře formováni. Všechno ostatní se už postará samo o sebe.“

Jako pomoc doporučuje P. Aranaz především modlitbu nejen za pronásledované, ale i za konverzi čínských představitelů. Zmínil činnost nadace *Guan Ming* (Jas), která poskytuje knihy podzemním seminaristům. Do čínštiny byla už přeložena i *Summa* svatého Tomáše.

Opus Dei

Eritrea: Počet kněží narůstá

Letos bylo v Eritrei vysvěceno 12 nových kněží: pro kněžský seminář v Asmaře je to rekordní počet. Seminář byl založen roku 1845 a zažil řadu pronásledování a těžkostí. Vyšší počet kněží je důležitý také proto, že v roce 1995 byla Eritrea rozdělena na tři diecéze.

Kathnet

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz. Máte-li zájem o pravidelné zaslání zpráv e-mailem, můžete se zaregistrovat na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

PAPEŽSKÁ NÁVŠTĚVA

Motto a logo vyjadřují téma a ducha návštěvy, stejně jako křesťanský postoj obecně. Motto zní *Láska Kristova je naší silou*. Křesťanství nejde o mocenské prosazení, neusiluje o moc a vládu nad kýmkoli, ctí a hájí svobodu každého člověka, je však silné a pevné a vítězí láskou nad každým zlem.

Logo vyjadřuje, že jsme nositelé tradice přemyslovského knížete, svatého Václava, ochránce a dědice české země, který právě tyto křesťanské postoje zastával. Hlásíme se k jeho praporu (viz korouhev), který živě vlaje jako znamení duchovního života našeho národa. Na kopí, které ukazuje vzhůru k trvalým hodnotám a vznešeným metám, vlají také barvy České republiky a Vatikánu, neboť jde o státní návštěvu týkající se celé naší společnosti, která hostí jednu z nevlivnějších osobností současného světa, hlavu katolické církve.

Prosba za šťastný průběh návštěvy

*Bože, náš nebeský Otče,
děkujeme Ti, že nás navštíví Svatý otec Benedikt XVI.*

Veď nás svou láskou, abychom se dobře připravili na setkání s tím, kdo řídí celou Církev.

Abychom ho přijali jako Marta a naslouchali mu jako Maria, když je navštívil Kristus.

Dej, ať se zpevní naše víra, abychom pozorně naslouchali jeho slovům;

ať se s nadějí otevřou naše srdce, neboť nám jistě přináší dobrou zvěst; ať se rozhoří naše láska, aby se u nás cítil dobře.

Dopřej nám, abychom mu mohli ukázat mnoho dobrých činů a udělali mu tím radost.

Dej, aby dny, které v naší vlasti stráví, byly pro něho i pro nás a celou společnost přínosem a povzbuzením.

Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Benedikt XVI. v České republice

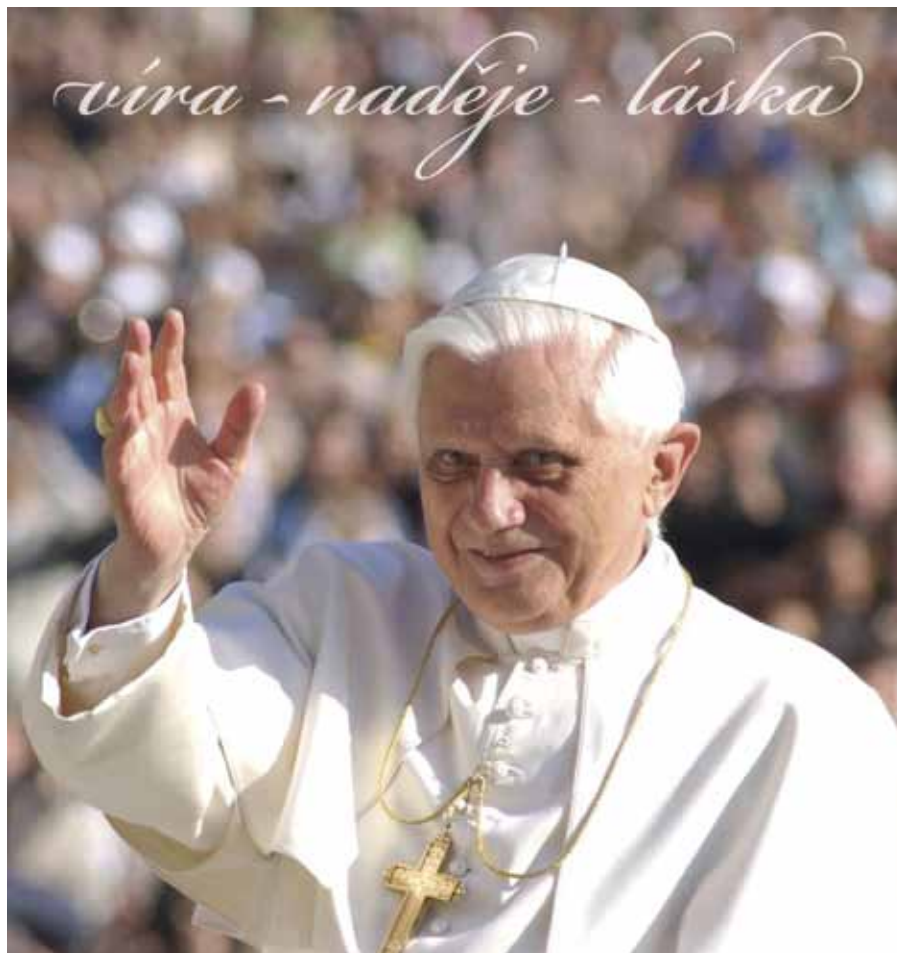

Foto: www.navstevapapeze.cz

Přípravy na papežskou návštěvu

Místenky na setkání s papežem Benediktem XVI. si zatím objednalo 104 tisíc lidí. Na mši svatou v Brně o ně požádalo 69 tisíc lidí, o bohoslužbu ve Staré Boleslavi má v současné době zájem zhruba 35 tisíc poutníků. Zahraniční poutníci jsou očekáváni především ze Slovenska a Polska, ale také z Německa a Rakouska. Organizátoři brněnského setkání přitom očekávají příjezd více než 100 tisíc lidí. Pro brněnskou diecézi je to mimořádná událost. Benedikt XVI. je prvním papežem, který ji navštíví. Ve Staré Boleslavi se Benedikt XVI. jako první hlava křesťanské církve pokloní památce svatého Václava a zúčastní se svatováclavských oslav.

Ve Staré Boleslavi dostane Benedikt XVI. darem mešní nádobí z českého

křišťálu. Konvičky na vodu a víno na ozdobném podnosu a speciální liturgické umyvadlo se džbánem, takzvané lavabo, vyrobí sklárna Rückl Crystal, a. s. z Nižboru. Podobný dar vyrobila nižborská sklárna také pro papeže Jana Pavla II. v roce 1997. V Brně věnují papeži pozlacené liturgické nádobí, kalich a patenu, dílo výtvarníka Jaromíra Garguláka.

Biskupové Čech a Moravy zvou všechny věřící, aby se připojili k nově, která má být vyvrcholením duchovní přípravy na návštěvu. Novéna je vyhlášena na dobu od 8. do 16. září, podkladem pro její slavení jsou zvláštní texty vydané Českou biskupskou konferencí ve spolupráci s Karmelitánským nakladatelstvím.

ČTK, ČBK

PAPEŽSKÁ NÁVŠTĚVA

Trojice božských ctností

Téma papežské návštěvy

Žijeme v překotném dění v multikulturní společnosti, jsme svědky rozpadu ustálených rámců jednání a přesunů v hierarchii hodnot. Konzumní společnost vytváří a vyžaduje nový životní styl. Vzorem správnosti je úspěšný, bezstarostný, požívačný člověk, kterému se začalo říkat *homo economicus*, ekonomický, tržní člověk.

Závažným rysem tohoto nového druhu lidí je neochota k oběti a zodpovědnosti, protože chtějí být zcela nezávislí, dokonale svobodní. V důsledku toho pak musí odmítat sebekázeň, řád a pocho-pitelně také jakoukoli autoritu Boží. Při hlubším pozorování zjistíme, že naše společnost svým životním stylem vytváří jakési nové náboženství, které sice není pevně zformováno, ale je stále krutěji vyžadováno.

Identita křesťana

Za této situace vyvstává pro věřícího křesťana několik zásadních staro-nových otázek. Co je křesťanská identita? Čím se věřící křesťan odlišuje? Co přináší fakt, že jsem jiný než většina společnosti? Jak lidem zvěstovat radostnou zvěst jak vů-

bec hovořit o víře? Chceme-li dostat své-mu úkolu, musíme mít v těchto otázkách jasno.

Odlišnost věřícího křesťana vyrůstá ze tří vlastností, kterými jsou božské ctnosti. Víra, naděje a láska jsou podstatnými znaky křesťana. Pokud se v jeho životě neuplatňují a nejsou zřejmé na jeho chování, je křesťanem jen podle jména, ale ne skutečně. Skutečně totiž znamená v skutku a tedy skrze skutky.

Jednota víry, naděje a lásky

Trojice božských ctností se v současné době (ale zajisté vždycky) projevuje tím, že věřící člověk uznává Boha a jím daný odvěký řád. Protože v Boha a jeho řád a přísliby opravdu věří, neobává se budoucnosti, i když ví, že nemusí být příjemná. I nad hrožícími pohromami stojí Bůh, který je věrný a milosrdný. Konečně ví, že život, který je láska, vyžaduje oběti, a je proto obětavý. Obává se sobectví a slouží proudu života, z něhož nechce být vyloučen.

Ctnosti, o nichž mluvíme, jsou vnitřně propojeny do jednoty, jedna druhou plodí, vzájemně se předpokládají a jed-

na v druhou přecházejí. Co je naděje jiného, než víra zahleděná do budoucnosti? Co je láska jiného než uskutečňovaná víra? Čím jiným než zápasem o naději je víra zkoušena a sílí? Čím jiným než obětavou láskou žije?

Chceme-li obstát a dostat svým úkolům, musíme pečovat o tyto tři velké ctnosti a musíme je v sobě stále probouzet. Víme, že jsou nám od Boha dány, a proto o ně také Boha prosíme. Víme, že mnoho současných lidí po nich touží, jiní je hledají a určitě je všichni potřebují. Modleme se proto za sebe i za ně.

<http://www.navstevapapeze.cz>

Modlitba ke vzbuzení tří božských ctností

*Trojediný, věčný Bože,
vyznávám, že jsi, že jsi všemohoucí
a že jsi Láska.
Chci proto konat láskou naplněné
skutky, aby moje víra byla živá a můj
život plodný.
Poznávám, že jsi mi dal život
v důvěře, že ho nepromarním,
a já se o to chci ze všech sil snažit.
Chci proto překonávat nevděk a křivdy
od druhých lidí, nepropadat hoř-
kosti a pocitu zklamání.
Vím, že podstatou života je oběť.
Chci proto žít obětavě,
ne sobecky přijímat a hromadit,
ale štědře rozdávat a sloužit druhým.
Toužím, Bože, po plném životě
a chci zachovávat Tvá přikázání,
která k němu vedou.
Pomoz mi v tom, protože to není
vždy lehké.
Vlij mi víru, naději a lásku.
Prosím o to skrze Tvého Syna,
Ježíše Krista, našeho Pána,
neboť on s Tebou
v jednotě Ducha Svatého
žije a kraluje po všechny věky věků.
Amen.*

Palladium země české, před nímž si čeští věřící po staletí vyprošují zachování víry a posilu v ctnostech

Foto: www.staroboleslav.com

ZE ŽIVOTA SPOLEČNOSTI

Brněnská mešita, otevřená v červenci 1998

Foto: commons.wikimedia.org

Popře Brno trojjedinost Boží?

Ke sporu o novou brněnskou mešitu

V roce 1998 byla v Brně otevřena první mešita v Čechách. Dnes je její kapacita již nedostatečná a brněnští muslimové chtějí vystavět mešitu novou. Měla by být čtyřikrát větší, blíže centru města a s minaretem.

Neklid kolem možné stavby mešity v Brně, jež má být navíc vybavena minaretem, naráží v našem tisku především na pohrdavé komentáře. Uprostřed Evropy, která už desítky let hledá způsob, jak mírovou cestou bujení mešit zarazit, se u nás debatuje o Brnu jako o izolovaném případě, jako by neblahé zkušenosti ostatních evropských zemí od Británie až po Bulharsko pro nás nic neznamenaly a my bychom měli zopakovat všechny jejich chyby.

Mešita proti západoevropským tradicím

Do omrzení se opakují tvrzení, podle nichž mešita není nic jiného než kos-

tel a minaret je prostě zvonice. Mešita je přitom centrem propagace myšlenek, jež nejsou kompatibilní s náboženskou, filosofickou i právní tradicí křesťanského Západu, a to propagace velmi agresivní: k tomu si stačí pustit záznam z kteréhokoli pátečního kázání. Západoevropské

Minaret není zvonice: je to místo, odkud se několikrát denně popírá křesťanské dogma o trojjediném Bohu, jež je základem oddělení světské a duchovní moci.

mešity byly centry podpory pro ajatoláha Chomejního...

Minaret není zvonice: je to místo, odkud se několikrát denně popírá křesťanské dogma o trojjediném Bohu, tedy dogma, jež leží v základech západního oddělení světské a duchovní moci i sekulárního práva, jež mezi nimi zprostředkuje.

Význam principu trojjedinosti

Přitom právě teologický koncept jediného Boha v Trojici je základem a garancí politického řádu a míru. Právě trojiční dogma otráslu monolitní paralelou mezi Boží mocí a lidskou, politickou mocí nad světem. Princip trojjedinosti nelze zde na zemi, v materiálním světě, imitovat. To je důležitý faktor v rovnováze moci, je to brzda teokratických konceptů, utopických tendencí.

ZE ŽIVOTA SPOLEČNOSTI

Jestliže dnes – stále ještě! – požadujeme, aby „řeč o Bohu“, *invocatio Dei*, stála na počátku preambule budoucí evropské ústavy, pak toto je hlavní důvod. *Invocatio Dei* nám připomíná, že poslední zdroj moci nemá člověk ve svých rukou, že kritéria odpovědnosti jsou objektivní a člověk je nemůže měnit nebo jimi manipulovat.

Absolutně sekulární vize společnosti, na druhé straně, podobné brzdy nebo bezpečnostní opatření postrádá. To přináší nebezpečí totalitních konceptů.

Důsledky náboženské obnovy

Naše doba je dobou náboženské obnovy. Vidíme to nejen v islámském světě, ale i v hinduismu nebo buddhismu. Ale náboženská obnova v těchto oblastech znamená víceméně růst náboženského nacionalismu, náboženského skupinového vědomí, odmítání kontaktu s jinými skupinami.

Náboženská obnova v křesťanství je něco jiného. Je to obnova orientovaná na lidskou osobu. V tomto smyslu může být inspirující i pro lidi mimo křesťanskou komunitu. Tak jako křesťanství samotné, i tato obnova směřuje k *universalitě*. Musíme se dnes ptát: Jaký je vztah křesťanské universalitě ke globalizaci?

Teologický koncept jediného Boha v Trojici je základem a garancí politického řádu a míru. Právě trojiční dogma otřásl monolitní paralelou mezi Boží mocí a lidskou, politickou mocí nad světem. Princip trojjednoti nelze zde na zemi, v materiálním světě, imitovat. To je důležitý faktor v rovnováze moci, je to brzda teokratických konceptů, utopických tendencí.

Křesťanská universalita

Viděla bych rozdíl hlavně v tom, odkud se universalita resp. globalizace odvíjí. Globalizace je ustavována shora: institucemi, regulacemi, kontrolami. Universalita v křesťanském pojetí roste zdola: křesťanství mluví k jednotlivým lidem a konsensus se rodí mezi nimi. Právě proto byl v době budování Evropy v karolinské době důraz na pravověří, na obsah víry, tak silný: karolinští teologové věděli, že pro politickou jednotu křesťanů je důležité, aby každý znal a správně chápal vztahy mezi třemi božskými osobami. Na druhé straně každá christologická hereze měla politic-

ký aspekt, jak uznává i levicový historik Hugh Trevor-Roper.

Korán odmítá Kristovo božství i Trojici

Korán opakovaně hovoří o křesťanech jako o „těch, kteří přidružují k Bohu“, to znamená, že odmítá božství Kristovo a samotnou Trojici (i když ji nechápe správně: podle koránu je třetí osobou Trojice Panna Maria). A to je význam veršů „není Boha kromě Boha“, které se několikrát denně zpívají z minaretů po celém světě.

Otázka tedy je, má-li nad (dosud) křesťanským Brnem zaznívat několikrát denně popření Boží Trojjednoti. Popření konceptu, který ve svém důsledku odděluje duchovní moc od světské moci a jako pouto mezi nimi vytváří sekulární pojem práva. Protože demokracie, jak napsal americký bojovník proti komunismu Whittaker Chambers, „je jen politickým čtením Bible“.

Toho bychom si měli být vědomi a nenechat se překřičet novináři, kteří ještě pět let po zavedení šariatického práva v Evropské unii budou tvrdit, že mešita je prostě kostel a minaret – to je prostě taková zvonička, která svolává věřící k modlitbám...

Michaela Freiová

Lidovecká jednička za hradecký kraj

Co dobrého může vzejít ze spojení KDU-ČSL a EDS?

KDU-ČSL a Evropská demokratická strana (EDS) někdejší europoslankyně Jany Hybáškové uzavřely dohodu o společném postupu v říjnových volbách do Poslanecké sněmovny. Jak toto spojení prospěje křesťanské politice v naší zemi?

„Prosazujeme jednotné evropské rozvoje, státní podporu feministickým a protirodinným organizacím, kvóty pro ženy, jsme pro mezinárodně uznané právo na potrat, jsme pro registrované partnerství, sexuální výchovu a snazší přístup k antikoncepci.“ Tak by mohl znít volební program KDU-ČSL. Se ženou, kte-

rá přesně tyto názory propaguje a v Evropském parlamentu pět let prosazovala, se totiž spojili. Ano, řeč je o Janě Hybáškové, donedávna europoslankyni a předsedkyni trpasličí Evropské demokratické strany. Svého času velvyslankyni v Kuvajtu, kde proslula poněkud nevázaným soukromým životem, ale to sem nepatří.

Cyril Svoboda si s ní plácnul, vpravdě demokraticky se ji snažil procpat na první místo středočeské kandidátky (přestože ho jindy a kvůli jiným záležitostem slíbil Lence Ptáčkové-Melicharové), aby ji nakonec dostal na královéhradeckou kandidátku. Bohužel tím z jediného volitelného místa vstřnadil Jiřího Vitvara, jednoho z mála slušných, schopných a zásadových lidí v KDU-ČSL. Jak bude pokroková liberální Hybášková lákat voliče z východočeského venkova, se uvidí.

ZE ŽIVOTA SPOLEČNOSTI

Jana Hybášková, kontroverzní lídr kandidátky KDU-ČSL na Královéhradecku

Foto: Ondřej Vaněček

Škoda, že jí Cyril Svoboda nenechal své místo v Praze, tam by možná i hlasy několika dezorientovaných feministek dokázala přinést. I když představa, že liberálové začnou kvůli nějaké tváři v čele KDU-ČSL najednou volit „černo...lníky“ je poněkud naivní, ovšem lídry KDU-ČSL neopouští. Trochu to celé připomíná Paroubkovu buldozerování severočeské kandidátky ČSSD, kam přes odpor místních straníků prosadil herečku Brožovou a hokejistu Šlégra. Paní Hybášková samozřejmě není zcela herečkou se seníkem místo mozku a na některé věci (jako třeba Írán) má docela rozumný názor. Je ovšem otázka, jestli zrovna to je ten pravý volební chyták. Na věci, které se nás týkají trochu více, má bohužel názory, které (alespoň doufám) se od těch lidoveckých dost liší. A určitě se liší od názorů katolických.

Rozvody a antikoncepce

Jana Hybášková sice byla vyhodnocena jako náš nejlínější europoslanec, je nicméně skoro škoda, že se rozhodla dělat vůbec něco. Jakmile se rozhodla k nějaké aktivitě, skončilo to vesměs katastrofou. Nadšeně prosazovala evropský rozvod – pravidla, která měla usnadnit rozvody mezi manželi různých občanství. Jak sama říká, nechce tím omezovat roli národních států, jen „přidávat na kvalitě života občanů“.

Hlasovala pro zprávu italského komunisty Giusto Catanii, kde se europo-

slanci mimo jiné přihlásili k tomu, že je třeba zvýšit povědomí veřejnosti o právu na reprodukční a sexuální zdraví, a vyzývá členské státy, aby zajistily, že ženy budou moci plně požívat svých práv, aby zavedly přiměřenou sexuální výchovu, „důvěrné“ informační a poradenské služby a usnadnily přístup k antikoncepčním metodám.

Protežování homosexuálů a feminismu

Poslanci dále požadovali zaručení práva volného pohybu v Evropské unii; u párů téhož pohlaví se bude uplatňovat za rovných podmínek, jako jsou podmínky uplatňované u párů heterosexuálních.

Hybášková také žalovala na Českou republiku kvůli tomu, že si Ministerstvo práce a sociálních věcí dovolilo omezit dotace protirodinným, radikálně feministickým organizacím, které pak naše děti ve školách za naše peníze učí,

že mají mít společné záchody a vyprávějí jim pohádky o tom, jak drak unesl prince a toho pak zachránila princezna.

Kvóty pro počet žen v politice a armádě

Jana Hybášková by také ráda více žen v politice. To samozřejmě není nic špatného, ovšem způsob, jaký zvolila, je na pováženou. Řešení Jany Hybáškové, která o sobě v občasném pomatení myslí hovoří jako o pravicové političce, je typicky levicové – kvóty. Asi by chtěla dosáhnout na zářný příklad Rwandy, s více než padesáti procenty žen v parlamentu.

Europoslankyně Hybášková se také pokusila podlomit i to málo, co zbývá z evropské obranyschopnosti, když hledisko rovnosti pohlaví důsledně aplikuje i na vojenské mise. Zcela vážně tak vypustila z úst třeba tuto perlu: „Jakým způsobem provedla Rada EU doporučení vedená v ‚Závěrečné zprávě o uplatňování hlediska rovnosti pohlaví v EU-FOR v Konžské demokratické republice ze dne 15. prosince 2006‘ včetně jmenování poradců pro uplatňování hlediska pohlaví na třech úrovních: v Bruselu, na operačním velitelství (OHQ) a na velitelství ozbrojených sil (FQH)... školení v problematice rovnosti pohlaví před nasazením?“ Jinými slovy, vojáci, kteří jdou do akce v Kongu, se musejí ještě podrobit školení jakýchsi feministických politruček, které budou na všech úrovních vedení (k jistě velké radosti velících důstojníků). Dále paní Hybášková požadovala rovné postavení žen v zahraničně-politických a bezpečnostních misích obecně (což nebude tak snadné, tolik vojaček prostě nemáme...).

Cui bono?

Takhle tedy září nová hvězda KDU-ČSL, jednička v královéhradeckém kraji. Je otázkou, co k tomu Cyrila Svobodu vedlo. Možná si myslí, že disciplinovaní lidovečtí voliči Hybáškovou překroužkují. Možná jsou mu její názory blízké. A možná mu stačí její bezbřehý eurooptimismus a nadšený souhlas se vším, co přichází z Bruselu. Každopádně zatloukl další hřebíček do rakve křesťanské politiky v České republice.

Matyáš Zrno

Matyáš Zrno

Čím pokroková liberální Hybášková oslovila Cyrila Svobodu? A jak bude lákat voliče z východočeského venkova? Prosazováním jednotných evropských rozvodů, feminismu a protirodinných organizací, kvót pro ženy, práva na potrat, registrovaného partnerství, sexuální výchovy a snazšího přístupu k antikoncepci?

ROZHOVOR

K větší slávě Boží

Rozhovor s P. Josefem Koláčkem SJ

P. Josef Koláček SJ ve své „kazatelně“

Foto: Petr Vacík SJ

Letošní první zářijový den oslavil P. Josef Koláček SJ, dlouholetý vedoucí české sekce Vatikánského rozhlasu, překladatel a historik Tovaryšstva Ježíšova a také přispěvatel *RC Monitoru*, osmdesáté narozeniny. Rozhovor o jeho životě a díle připravila Johana Bronková.

Otče, slavíte velké životní jubileum. To je příležitost vrátit se ke kořenům. Kde jsou zapuštěny ty vaše?

Jsem křtěný Svatkou, jednou ze dvou řek, na jejichž soutoku leží Brno. Bystrc, má rodná ves (nyní je to obrovské předměstí Brna), patřila už od 14. století pánům z hradu Veveří (první záznam je z roku 1373): Moji rodiče se tam přistěhovali z RodrojoVIC, z obou stran ze selských rodin, neokázalé, ale hluboké víry. Dostali jako výbavu po dvou kouscích polí a tak navzdory tomu, že otec byl jen poštovním zřízencem, jsme nikdy neměli bídu, ani za války. Život víry v naší rodině byl tak samořejmý jako dýchání čerstvého vzduchu: modlitby, čtení Písma, účast na nedělní mši svaté i požehnání, na poutích na Vranov k Panně Marii a průvodech o Křížových dnech byly naprostou samozřejmostí. Já

sám pak jako ministrant jsem chodíval na mši svatou denně, i v adventu na ro ráty v 6 hodin ráno. Přesto na mne udělala nezapomenutelný dojem poslední slova babičky Josefy krátce před smrtí, když jsme se s ní jeden po druhém loučili. Já byl po prvé sám s umírající milovanou osobou: „Víš, Jozo, nemám, co bych ti dala. Jedno však přece: Já nemusím věřit, že je Bůh. Já vím, že je. Celý můj strastiplný život to dokazuje.“

Kde vidíte největší posun v náboženské praxi, srovnáváte-li dobu svého dětství nebo mládí s dobou dnešní?

Nežil jsem doma v žádné náboženské idyle. Bystrc byla plná masarykovců, antiklerikálů a komunistů, ale to byl jen ostrý vítr, který rozehrával tváře naší samozřejmě a hrdé víry. Musím se hodně namáhat, abych pochopil člověka, zvláště

mladé, kteří mají desítky potíží a námitek proti víře v Boha. My viděli, ba nazírali Boží dobrotu a přítomnost ve všem a všude, a to je snad onen neblahý posun, který vyúsťuje do moderní intelektuální rakoviny – relativismu a nihilismu.

Mnohokrát jste byl dotazován na spleť cestu ke kněžství, která vedla z jezuitského noviciátu přes komunistické internáční kláštery, PTP, práci ve Zbrojovce a tajná studia až ke svěcení. Ruce na vás vložil biskup podzemní církve, Felix Maria Davídek. Jak jste vnímal tuto kontroverzní osobnost, z níž se stala legenda?

Nikdy jsem si nepředstavoval, že má cesta ke kněžství bude tak spleť. Do noviciátu S.J. jsem vstoupil po komunistickém uchopení moci, ale to ještě šlo hladce. Hned první zádrhel nastal v noci ze 13. na 14. dubna 1950, kdy jsme byli všichni na Velehradě (70 jezuitů, z toho 33 noviců) přepadeni a odvečeni do Bohosudova, potom na Osek a odtud „k rychlopalným krompáčům a tryskovým lopatám“, tedy do PTP. Tam jsme byli pohromadě řeholníci z různých kongregací a řádů, takže se potají pokračovalo ve studiu i řeholním životě. Dne 31. 12. 1953 nás konečně propustili do civilu. Měli jsem na vybranou práci v dolech, v hutích nebo na stavbách. Já díky nemoci, kterou jsem si z PTP přivezl, jsem se dostal do brněnské Zbrojovky jako pomocný dělník. Byli jsme sledováni špicly, já sám věděl o třech, pak při výslechu na StB jsem se dověděl, že jich bylo pět. Dokázali vyrobít docela tlustý fascikl o mé „podvratné činnosti nepříteli socialismu a ohrožení republiky“. Teprve na konci roku 1965 jsem se dověděl od MUDr. L. Kubička o možnosti dojít ke kněžskému svěcení. Ihned jsem se zapojil do tajného studia v Brně v okruhu kněží kolem P. Felixe Davídka. Žasli jsme, co dokázal zorganizovat pro tajné studium, i kurzy hebrejštiny. V té době byl pro nás – tajné bohoslovce – nespornou autoritou, s velkými znalostmi te-

ROZHOVOR

ologie, filozofie i historie – a opěrným bodem proti malomyslnosti. Církev neodumírá, žije dál a přežije i tento komunistický režim. Už náš provinciál P. Pavlík měl k němu výhrady, ale dimisoriálky ke svěcení (pověřovací listinu – pozn. red.) mi dal. Až v zahraničí jsem se dovídál jiná fakta o jeho působení. Po příchodu do Innsbrucku na dokončení teologických studií, která jsem konal po dvacet let soukromě, mi tamní biskup Rusch nabídl kněžské svěcení „*sub conditione*“. Dotčeně jsem odmítl. Byl jsem si jist platností svěcení s ohledem na svědectví P. Davidka: „Vše vychází od Pavla VI. přes mons. Giovanni Benelliho, substituta státního sekretáře kardinála Villota; odtud je záruka o právoplatném svěcení tajných biskupů“ – tedy i P. Davidka. V této blahé jistotě jsem žil tak deset let. Ale pak byl mons. Bukovský ze Státního sekretariátu poslán do ČSSR na průzkum situace. Od komunistů měl dovolení hovořit se všemi kněžími, s nimiž si přál. Naivně se domníval, že se doví pravdu o situaci. Netušil asi nic o odposlouchávání, o němž věděli předvolaní kněží a vyjadřovali se tedy velmi opatrně. Bral jsem jeho slova o situaci s velkou rezervou. Nevěřil jsem jim. Jenom ta část, kde zpochybňoval právoplatnost biskupského svěcení P. Davidka mě zneklidnila. Sehnat nějaká ujištění do tajných biskupů nebo kněží bylo krajně obtížné a tak jsem nakonec požádal o kněžské svěcení „*sub conditione*“. Šlo to přes mons. Silvestriniho až k Janu Pavlu II. Ten situaci u nás znal. Sám tajně světil mnoho českých a slovenských kněží. Hladce jsem dostal souhlas a náš biskup Jaroslav Škarvada mi tedy udělil tohle svěcení přesně 15 let po prvním, jak se později ukázalo, platném.

Vaše cesta do Říma v roce 1970 se protáhla na celou polovinu života; jste blízkým pozorovatelem čtyř pontifikátů. Patrně nikdo z našich krajanů neměl tak každodenní a bezprostřední kontakt s magisteriem za posledních 40 let. Vidíte nějaké přelomové momenty v učení a působení těchto papežů, jež považujete za klíčové pro Církev a svět naší doby?

Přišel jsem do Říma za pontifikátu Pavla VI. Upřímně jsem obdivoval jeho odvahu, jak uskutečňoval dekry a kon-

stituce 2. vatikánského koncilu. Jako v závětrí Petrova stolce jsem zažíval bouři, která vznikla po vydání jeho encykliky *Humanae vitae*, jeho odpověď na falešné výklady koncilu „Vyznání víry Pavla VI.“. Pak už jsem viděl, zažíval a obdivoval neochvějnou věrnost pravdě víry v různých dokumentech a zásazích magisteria. Až při návštěvách evropských zemí jsem se dovídál, že existují nějaké přelomové momenty v jejich učení. A jenom jsem se divil.

Je třeba vést otevřený dialog s kulturou, filosofií a teologií z pohledu věřícího člověka. Při správném dialogu si partneri vzájemně naslouchají a snaží se pochopit názory druhé strany; katolík na ně odpovídá při veškerém respektu k názoru partnera dialogu, třeba i ateisty, z hlediska víry v Boha a vydává svědectví života v Kristu.

V našich novodobých církevních dějinách sehrála významnou roli tzv. Ostpolitik, vatikánská strategická hra s komunistickým režimem. Jak jste ji vnímal?

Přišel jsem z vlasti s velkými výhradami k vatikánské *Ostpolitik* a hromosvodem kritik naší podzemní církve byl mons. Casaroli, obviňovaný z naivity, pro nás nepochopitelné ústupnosti vůči komunistickým požadavkům a z toho, že nás, podzemní církev, prostě hodil přes palubu. Až při četbě jeho vzpomínek, kde titul o jednání s komunisty v ČSSR nadepsal „Nemožná vyjednávání“, jsem leccos na své averzi vůči němu změnil.

Otče, české vysílání Vatikánského rozhlasu patřilo k nemnoha hlasům svobodného světa, které bylo možné zachytit v naší mateřtině v době komunistického pronásledování Církve. Jaké informace a pořady jste zařazoval do programů?

Uvědomoval jsem si, že pronásledování Církve u nás zbavilo katolíky téměř všech prostředků informovanosti a evangelizace. Bylo tedy nutno podle možnosti to doplňovat či nahrazovat. Ponděl-

ní vysílání bylo věnováno filosofii, teologii a kultuře, úterní katechezi, postupně pro děti, školáky, dospívající, pro dospělé, manžele, pro starší lidi atd., střední program pak proslavím Svatého otce při generálních audiencích, čtvrtek informacím a myšlenkovým proudům v jednotlivých zemích světa, pátek od roku 1957 relacím P. Tomáše Špidlíka, nyní kardinála, nejprve o východní spiritualitě, ale pak i celé cykly pořadů z homiletiky, dogmatiky, historie a morálky. Sobotní program byl věnován mládeži a jejím problémům v situaci pronásledování víry. A neděle byla vyhrazena celkovému pohledu na život Božího lidu v pořadu „Církev a svět“, který byl doplněn proslavím Svatého otce před modlitbou Anděl Páně.

Měl jste nějakou zpětnou vazbu nebo jste se k ohlasům z vlasti dostal až po pádu režimu v roce 1989?

Bylo vrcholně obtížné dostat nějakou zprávu přímo z vlasti. Takže jsme se tak trochu opírali o průzkum rozhlasové stanice Svobodná Evropa, který zachycoval i počet našich posluchačů – kolem 600 tisíc denně. Leccos jsme se dovídali od náhodných návštěvníků jiných zemí, kteří nám odtud napsali, nebo od jezuitů i jiných kněží, kterým se podařilo dostat se za železnou oponu.

Polský historik Andrzej Grajewski, který bádá v archivech české sekce Vatikánského rozhlasu, si povšiml změn ve struktuře vysílání v 70. letech. Informace o dění v naší vlasti ustoupily do pozadí, referovalo se o nich opatrněji. Byl jste podrobován cenzuře?

Cenzura v přísném slova smyslu existovala jen na počátku českých vysílání. Tehdy P. Feřt musel připravit zprávy, přeložit je do italštiny a přinést na cenzuru do Vatikánu (mons. Baffile). To P. Feřta také dovedlo k nervovému zhroucení, takže na několik let musel vysadit. Já sám jsem předběžnou cenzuru nezažil. Pouze nám bylo pravidelně ze Státního sekretariátu doporučováno, v jakých otázkách máme být opatrní, opatrnější, neopatrnější.

Pravidelně sledujete zahraniční katolický tisk. Budete-li srovnávat, co vám chybí v katolických periodikách u nás?

ROZHOVOR

Poslušnost učitelskému úřadu Církve, rozhodnutí Petrova nástupce a konkrétní životy svatých všedního dne. Ono pokukování po kdekajících „pokoncilních“(!) novotách v okolních zemích (Rakousko, Německo, Francie atd.) mě odrazuje od další četby.

Jak v tomto kontextu hodnotíte přínos RC Monitoru?

Je to až útešné konstatovat, že se snaží zaplnovat mezeru – totiž otevřený dialog s kulturou, filosofií a teologií z pohledu věřícího člověka. Při správném dialogu si partneři vzájemně naslouchají a snaží se pochopit názory druhé strany; katolík na ně odpovídá při veškerém respektu k názoru partnera dialogu, třeba i ateisty, z hlediska víry v Boha a vydává svědectví života v Kristu, jak to dělá právě RC Monitor.

Jak v sekularizované většině dnešní české společnosti, tak mezi křesťany vládnou velmi zkreslené představy o tom, co se skrývá za jménem Vatikán. Nechci po vás žádný přehled úřadů římské kurie, ale jak vy, sám pro sebe, po tolika letech pohlížíte na tak významnou – zatracovanou, a přece ctěnou, vysmívanou, a přece respektovanou, lidskou, a přece ve službách Božích věcí usilovně vystupující instituci?

Při pohrdlivém až nenávistném vyslovení jména „Vatikán“ od našich lidí nebo novin mi okamžitě vytane námitka: Vatikán je stát jako každý jiný na světě včetně České republiky, kde to také nevypadá nijak růžově a i od našich lidí slyším jen nadávky a spílání. Sami se s kardinálem Špidlíkem bavíme všelijakými historkami z kuloárů římské kurie, ale při vši ironii jsem rád, že Svatý stolec, tedy správný aparát řízení Církve Petrovým nástupcem, existuje, přes všechny neduhy, jaké při svém fungování má. A když pak člověk pozná konkrétní monsignory, biskupy, kardinály, stane se pro vás instituce římské kurie více méně sympatická, s tím dodatkem kardinála Tardiniho, který jako státní sekretář odpověděl na chválu vatikánské diplomacie, že je nejlepší na světě: „To na tom musí být svět opravdu mizerně.“

Vedle překladatelské činnosti se řadu let věnujete dějinám Tovaryšstva Ježíšova. Objevil jste pro dnešní čtenáře celou řadu „synů sv. Ignáce“, kteří by možná (kdyby se narodili ve vděčnějším národě) byli už dávno na seznamu světců. Co vás k této práci přivedlo?

Začalo to jako mnohé věci v Tovaryšstvu docela nenápadně. Zemřel P. Jan Krajcar, náš jediný historik v zahraničí. Historický institut S.J. v Římě rozjel obrovskou práci na Encyklopedii dějin Tovaryšstva. Každá provincie si měla zpracovat soupis svých slavných členů, tedy napsat krátký životopis, jejich činnost a díla, pro představu: 400, 600, 800 slov. To ale vyžadovalo mnoho práce v archivu, každý údaj musel být ověřen. P. Špidlík tehdy rozhodl: „Já udělám nové Tovaryšstvo (tedy po obnovení v roce 1814 do roku 1990) a ty staré (od roku 1556 do zrušení v roce 1773). Když jsem splnil úkol a odevzdal ty miniživotopisy, zůstalo mi moře materiálu, které dosud nikde nebylo publikováno anebo jen spore. Tak začaly mé studie – edice „Čeští jezuité“ – celkem 22 studií, připomenu aspoň některé: *Bratr lékař* – Jan Steinhöffer, *Ódy z Tarahumary* – P. Jiří Hostinský, náš největší barokní, latinsky píšící básník, *Tři tovaryši* – P. Arlet, P. Boryně, fr. Weincel, *Vánoční dar z Klementina* – P. Adalbert Bauzek, první český jezuita přijatý do S.J. ještě sv. Petrem Kanisiem, *Kříž nad Těšínem* – košičtí mučedníci sv. Melichar Grodecký a sv. Štěpán Pongracz, *Mattias Cuculinus* – Matěj Kukulín z Mohelnice, ale také náš mučedník na Mariánských ostrovech P. Augustin Strobach z Jihlavy a další mučedník na Maraňonu P. Jindřich Richter z Prostějova v *Olomoučtí indipetae*, *Magister Nhiem* – P. Jan Koffler z Prahy, misionář v Kočinčině, *Čínské epištoly* – P. Jan X. Walter a P. Florian J. Bahr, P. Ignác Sichelbarth, *Samuel z Trutnova*, P. Samuel Fritz, první kartograf Amazonky. Vedle toho životopisy svatých: sv. Maria Goretti, sv. Jan N. Neumann, Anička Zelíková, sv. Faustina Kowalská, Martin Středa SJ, sr. Klára Fietz, Rosa Vůjtěchová, zakladatelka Těšitelek Božského Srce Ježíšova, a překlad téměř celého díla sv. Terezie z Avily.

A M D G

Foto: Johana Bronková

P. Josef Koláček SJ, dlouholetý vedoucí české sekce Vatikánského rozhlasu, překladatel a historik Tovaryšstva Ježíšova, se narodil 1. září 1929 v Bystrci u Brna.

V roce 1948 vstoupil do jezuitského noviciátu. Při akci komunistického režimu likvidující mužská řeholní společenství byl v noci ze 13. na 14. dubna 1950 se svými spolubratry zatčen a deportován do koncentračního kláštera v Bohosudově, později v Oseku a následně odveden k PTP. V letech 1954 až 1968 pracoval jako pomocný dělník v brněnské Zbrojovce a tajně studoval teologii. V roce 1968 odešel do Innsbrucku, kde dokončil teologická studia. Odtud byl v roce 1970 povolán do Říma, do Vatikánského rozhlasu. Jeho českou sekci vedl v letech 1971–2001 a dále v ní setrval jako redaktor. V posledních letech se věnuje zejména překladům a dějinám Tovaryšstva Ježíšova.

Je autorem řady knih, odborných textů a překladů z němčiny, italštiny, španělštiny a francouzštiny. Přeložil např. díla sv. Terezie od Ježíše, Jana Pavla II., Benedikta XVI., Tomáše Špidlíka, a také Katechismus katolické církve a Kompendium KKC.

HOMILIE

Nejsvětější Trojice

Zářivý obraz lidského soužití

Foto: <http://en.wikipedia.org>

Andrej Rublev: Nejsvětější Trojice (cca 1410; Moskva, Tretjakovská galerie)

Jedno z neznámějších zobrazení Trojice, tzv. „Ikona ikon“, vycházející z biblického vyprávění tří poutníků, kteří navštívili Abraháma a Sárú, aby jim oznámili Boží příslib narození syna. Věčný úkon lásky Nejsvětější Trojice vůči člověku vrcholí ve výkupné Kristově oběti, proto je v centru zobrazení umístěn kalich, symbol eucharistie.

Stalo se to ve Svaté zemi v El Chalil ve starém Hebronu, v městě nad hrobem Abrahámovým. Byl jsem tam kdysi na pouť, dal se provést po mešitě muslimským strážcem. Protože jsme se dohodli dost přátelsky, muslim se dal do náboženské disputace: „My muslimové jsme jedinými pravými potomky Abrahámovými a věříme, že praotec byl i prvním muslimem.“ Nic jsem mu na to nenamítal, jenom jsem

se snažil dát tomuto tvrzení pokud možná správný význam, proto jsem dodal: „Jisté je to, že Abrahám je jedním z těch velikánů lidstva, který obnovil víru v jednoho Boha. A proto tu sem na jeho hrob chodíme i my křesťané.“ – „Ale ne docela pravem,“ dodal muezzin, „vy jste totiž víru v jednoho Boha ztratili a začali jste úctu Bohů třech, proto nejste pravými syny Abrahámovými!“

Jeden Bůh ve třech osobách

Tak totiž mnozí muslimové stále chápou křesťanské učení o Nejsvětější Trojici. Ve skutečnosti každé dítě, které se naučilo několik otázek z katechismu, už ví, že je jen jeden jediný Bůh, který je ve třech Osobách: Otec, Syn a Duch svatý. Jak je to možné, to už ovšem přesahuje možnost porozumění nejenom dítěte, ale i učeného bohoslovce, i světce, ba dokonce i rozum andělský. Pravda o Nejsvětější Trojici je totiž tzv. *mysterium*, tajemství víry, které je ze zjevení Božího známo lidem. V Písmu svatém čteme od samého počátku, že je jen jeden jediný Bůh. První přikázání Boží nám nařizuje, jako Židům pod horou Sinaj: „V jednoho Boha věřiti budeš!“ Ale v tomtéž Písmu svatém se dočteme dějiny spásy světa, o tom, jak Otec poslal svého jednorozeného Syna k záchraně lidského pokolení a o slání Ducha svatého. Proto křesťané jsou křtěni, z výslovného rozkazu Spasitelova, ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého (Mt 28,19).

To jsou tedy fakta, o která se opírá naše víra. Protože však lidský rozum se nedá popřít, protože zjevení nemůže být proti zákonům zdravého úsudku, vždycky se lidé ptali, a právem se ptali, jak je to možné. Jak sloučit tři a jedno? Matematicky bychom to řekli asi takto: Nikdy se tři nebudou rovnat jedné ani jedna třem! Jak tedy odpovědět na takovou závažnou a věcnou pochybnost?

Stvoření jako odlesk Trojice

Náboženské pravdy se vždycky snažíme přiblížit nějakým obrazem, přirovnáním. Svatí Otcové ospravedlňují toto počínání. Ten, kdo se nemůže podívat přímo do slunka, protože má slabý zrak, má se podívat do vody, ve které se slunko odráží. V odlesku se snadněji pozná forma nebeského tělesa než v plném lesku. Dali se proto teologové do hledání odlesku, obrazu Nejsvětější Trojice. Nebylo ani tak těžké jej najít. Vždyť první a nejkrásnější obraz Boží namaloval sám

HOMILIE

Stvořitel. Stvořil totiž člověka k obrazu a podobnosti svému. Je-li tedy člověk jakýmsi odleskem Boha, je i on jeden a trojí, alespoň v určitém smyslu. Z lidské mysli, která je skryta kdesi v hloubkách srdce, vycházejí myšlenky a slova. Lidské myšlení pak se uskutečňuje silou vůle. Přirovnáme-li lidskou mysl k Otci, pak Syn se podobá slovu zjevujícímu Otce. Duch svatý pak je ona síla, která uskutečňuje a dokončuje dílo spásy, podobá se tedy vůli. Že to není pouhou hrou s pojmy, dokazuje ta skutečnost, že sám svatý Jan evangelista (1,1) nazývá druhou božskou osobu Slovem. „Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha ... a Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.“ Než ponechme další spekulace teologům.

Církev – obraz Trojice

Spisovatelé duchovní našli ještě jiný obraz Nejsvětější Trojice na zemi. Je jím Církev. Na první pohled se nám to zdá jistě divné. Jak spolu souvisí jednota Boží ve třech osobách s organizací a životem společnosti zde na zemi? Ale podobnost tu je, dokonce větší než ve všech ostatních obrazech. Abychom ji však odkryli, musíme si zopakovat několik základních pravd z nauky o Bohu. Bůh je jen jeden jediný. To předpokládá, že v Bohu je jen jedno poznání, jeden rozum řekli bychom, a jedno chtění, jedna vůle. Osoby však jsou tři. Na zemi je něco podobného v plném slova smyslu nemožné. Jsou-li tři osoby, tři lidé, každý z nich má svůj vlastní rozum a svou vlastní vůli. Proto je to obvykle tak těžké, někdy nemožné, aby se shodli, aby společně jednali. Mluví se velmi často o jednotě a o vzájemné lásce. Řeči a kázání o tom nejsou těžká. Co je svízelné, to je uskutečnění ideálu. Všichni se povzbuzují navzájem: Budme zajedno, táhneme za jeden provaz! Za chvíli však je hádka nebo rozladěnost. Jeden se na věc dívá tak, druhý jinak, každý má svůj rozum a své city, které mu druhý uráží. Dohodnou se někdy lidé doopravdy? Svatý Basil, který tolik toužil po ideálu a pořádku, četl s velkým dojetím slova Skutků apoštolských, kde se praví o prvotní Církvi v Jeruzalémě, že obec věřících měla jedno srdce a jed-

Tajemství Nejsvětější Trojice je první a základní pravdou křesťanského náboženství. Je to zářivý obraz lidského soužití. Je tu rovnost osob, je tu láska, svoboda, je tu štěstí, je tu vše, co si člověk může přát.

nu mysl (Sk 4,32). Bylo to tedy možné. Mnoha lidem se podařilo shodnout se tak, že stejně mysleli a stejně jednali. To se stalo tehdy, když Bůh na ně vylil plnost Ducha svatého, když je učinil obrazem svého vnitřního života Božího. Tam, v tajemství nebeských hlubin, jsou tři Osoby, které mají skutečně jednu mysl a jednu vůli. Proto tam, kde se Boží život vyleje jako milost na zemi, nastává podobný účinek. Lidé se shodnou, dohodnou, jakoby zharmonizují, začnou pracovat pro společný ideál.

Dne 22. srpna 2009 si Mons. Špidlík připomněl 60. výročí kněžského svěcení. Oslavil ho mší svatou v kryptě O. Pia v San Giovanni Rotondo. Svatý otec Benedikt XVI. mu při této příležitosti zaslal blahopřejný telegram, v němž mimo jiné píše: „Duchovně se spojuji s vámi a s těmi, kteří jsou vám nablízku, a připojuji se při této krásné příležitosti ke chvá-

Trojice – vzor lidského soužití

Uskutečňovat tento obraz Boží, obraz Nejsvětější Trojice na zemi, je zvláštní povolání Církve. Tam, kde se to podaří, můžeme být jisti, že Bůh skutečně sestoupil na zemi. Církevní antifona zpívá: „Kde je láska a shoda, tam je Bůh!“ Tato slova jsou ostatně ohlasem evangelia, které se často vrací ke stejnému námětu: Potom poznají, že jste moji učedníci, když se budete navzájem milovat, když budete žít ve shodě (srov. Jan 17,20n).

Chápeme nyní, proč je tajemství Nejsvětější Trojice první a základní pravda křesťanského náboženství. Je to zářivý obraz lidského soužití. Je tu rovnost osob, je tu láska, svoboda, je tu štěstí, je tu vše, co si člověk může přát. Byli jsme pokřtěni ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého, nyní je povinností křesťana podle této pravdy žít.

*Mons. Tomáš Špidlík SJ
www.radiovaticana.cz
(mezititulky redakce)*

lám a děkuji za dary, které vám Bůh udělil během vaší dlouhé a plodné služby evangeliu a Církvi, zejména ve prospěch křesťanského Východu.“ Benedikt XVI. otci Špidlíkovi srdečně blahopřeje, na přímělu Panny Marie a svatého Ignáce mu vyprošuje hojnost nebeských milostí a uděluje apoštolské požehnání jemu i jeho blízkým.

ROK KNĚŽÍ

Kněžství je láskou Ježíšova srdce

Benedikt XVI. píše spolubratřím v kněžské službě

Papež Benedikt XVI. zveřejnil 18. června 2009 svůj list k Roku kněží. Předkládá v něm jako vzor svatého faráře arského Jana Marie Vianneye a vybízí kněze, aby se stali posly pokoje ve světě.

Kněžství je láskou Ježíšova Srdce, cituje Benedikt XVI. svatého Jana Maria Vianneye ve svém listu na zahájení Kněžského roku, adresovaném všem spolubratřím v kněžské službě. Benedikt XVI. představuje svatého faráře arského jako vzor kněžské existence a jemně nabádá k následování jeho pastoračního přístupu.

Kněžství je darem pro Církev i pro lidstvo

Kněžství je darem pro Církev i pro lidstvo – podotýká papež a připomíná obětavou a hrdinnou službu mnoha kněží, kteří často i vlastní krví zpečetili věrnost svému povolání. Benedikt XVI. navrhuje, abychom na kněze pamatovali také v situacích, kdy se svému povolání zpronevěří. Existují totiž, píše papež, bohužel, také situace, kterých nelze litovat dostatečně a v nichž Církev samotná trpí selháním některých svých služebníků. Svět z toho potom čerpá motivaci k tomu, aby Církvi opovrhoval a odmítal ji. To, co v takových případech může nejvíce prospět, není ani tak detailní vyjevování ubohosti těchto jejich služební-

ků, ale spíše obnova radostného vědomí velikosti Božího daru, konkretizovaného ve skutečně kněžských postavách, jakou byl právě svatý Jan Maria Vianney.

Svatý farář arský byl ve své době schopen proměňovat srdce a životy tolika lidí proto, že jim dal zakusit milosrdnou lásku Pána. I dnešní doba potřebuje naléhavě podobné ohlašování a svědectví skutečné Lásky: *Deus caritas est* (1 Jan 4, 8).

Zodpovědnost, láska k eucharistii a ke svátosti smíření

Papež poukazuje na základní znaky, které z faráře arského učinily kněze podle Božího Srdce, totiž pocit zodpovědnosti a láska k eucharistii a ke svátosti smíření. Svátý Jan Maria Vianney se především snažil naprosto se ztotožnit se svojí kněžskou službou, za kterou se cítil takřka bezmezně zodpovědným. Měl za to, že z eucharistické oběti vyvěrá veškerá

vroucnost kněžského života. Odtud čerpal sílu ke službě ve zpovědnici, kde strávil někdy i 16 hodin denně. Byl vyhledávaným zpovědníkem, protože planul touhou po spáse duší, kterým zprostředkoval dotyk Božího milosrdenství.

Tři evangelní rady

Svatý otec připomíná také list *Sacerdoti nostri primordia* svého předchůdce bl. Jana XXIII., v němž tento papež k 100. výročí smrti svatého Jana M. Vianneye napsal, že zachovávání tří evangelních rad, jež jsou obsahem řeholních slibů, je třeba chápat jako nezbytné pro život všech kněží. Benedikt XVI. pak ukazuje, jak je praktikoval ve svém životě právě svatý farář arský. S odkazem na apoštolskou exhortaci Jana Pavla II. *Pastores dabo vobis* pak Benedikt XVI. zdůrazňuje „radikální komunitní formu“ kněžství, která je založena na společenství kněží se svým biskupem. Toto společenství mezi kněžími a jejich biskupem, založené na svátosti svěcení a manifestované eucharistickou koncelebrací, se projevuje různými konkrétními formami efektivního i afektivního kněžského bratrství.

Kněží jako poslové naděje, smíření a pokoje

Papež vybízí kněze s odkazem na dekret 2. vatikánského koncilu *Presbyterorum ordinis*, aby „dokázali vnímat nové jaro, které Duch svatý vzbuzuje v Církvi naší doby skrze nová církevní hnutí a společenství“, a v závěru svého listu pak světuje Rok kněží Panně Marii a povzbuzuje kněze, aby se jako svatý Pavel nechali uchvátit Kristem a stali se podle „příkladu svatého Jana Maria Vianneye posly naděje, smíření a pokoje v dnešním světě“.

P. Milan Glaser SJ
www.radiovaticana.cz
(mezititulky redakce)

Plné znění listu je k dispozici na <http://tisk.cirkev.cz/dokumenty/list-papeze-benedikta-xvii-k-roku-knezi.html>.

ROK KNĚŽÍ

Symbol Roku kněží

Symbolem Roku kněží se stalo Nejsvětější Srdce, neboť výroční den posvěcení kněží připadá vždy na slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. To bezprostředně navozuje téma specifické svatosti, již posvátná služba vyžaduje.

Zářící srdce odkazuje na slova svatého faráře arského, který definoval kněžství jako „lásku Ježíšova srdce“.

Stola připomíná nejvyššího a věčného Velekněze a skutečnost, že každý kněz je pokračováním jediného kněžství v dějinách a v různých generacích, jež přicházejí jedna po druhé.

Rozpražené paže znázorňují typický postoj modlitby a meditace, jenž je kněží vlastní. Rány na ruku a na boku symbolizují vykupitelskou obět a připomínají zástupné zadostiučinění a totální sebedarování charakteristické pro kněžství. Postoj uvítání jako by říkal „Pojďte ke mně, všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím“. Je to povzbudivá výzva pro všechny kněze, kteří nejsou břímě každodenní pastorační služby, zvláště na suchých a skalnatých místech, že i oni mohou zaujímat stejný postoj k těm, kdo jsou blízko, stejně jako k těm, kdo jsou vzdáleni.

www.annussacerdotalis.org

Vatikán spustil nové stránky k Roku kněží

Jako zdroj informací o Roku kněží spustila vatikánská Kongregace pro klérus na adrese www.annussacerdotalis.org nové webové stránky. Jsou dostupné v šesti jazycích – italsky, anglicky, německy, francouzsky, španělsky a portugalsky – a kladou si za cíl nabízet konkrétní pomoc skrze duchovní texty, materiály a dokumenty týkající se Roku kněží.

První sekce představuje návštěvníkům osobu svatého faráře arského Jana Marie Vianneye, jehož 150. výročí úmrtí (4. 8. 1859) se stalo podnětem k vyhlášení Roku kněží. Ve druhém oddíle se lze

dočíst i o dalších postavách svatých kněží, mezi kterými nemůže chybět například bl. Charles de Foucauld, zavražděný v roce 1916 v severní Africe. Pod dvěma dalšími odkazy naleznete učení církevních otců a učitelského úřadu Církve. Následují modlitby za kněze, poselství prefekta kongregace kardinála Hummese a zamyšlení sekretáře, arcibiskupa Piacenzy. Je také možné se přihlásit k odběru informací a dostávat do své e-mailové schránky upozornění na novinky v jednom ze šesti zmíněných jazyků.

<http://tisk.cirkev.cz>

Připravuje se dokument o formaci v seminářích

Kongregace pro katolickou výchovu připravuje dokument o formaci v seminářích. Zveřejněn bude pravděpodobně na závěr Roku kněží. Formaci je třeba přizpůsobit aktuální situaci. Většina mladých mužů, kteří se hlásí do seminářů, mívá velmi dobré vzdělání v určité specializa-

ci, ale chybí jim znalosti křesťanské kultury. Proto je nezbytný například propedeutický rok. V programu studií je třeba více se věnovat předávání syntetického pojetí teologie a vyhýbat se přílišnému zaujetí jednotlivými speciálními disciplínami.

RaVat

Úkon lásky

*Miluji Tě, můj Bože,
a toužím Tě milovat
až do posledního dechu
svého života.*

*Miluji Tě, Bože nekonečně vlídný.
Raději chci zemřít láskou k Tobě
než žít jen okamžik bez lásky k Tobě.*

*Miluji Tě, Pane,
a prosím Tě o jedinou milost,
abych Tě směl milovat věčně.*

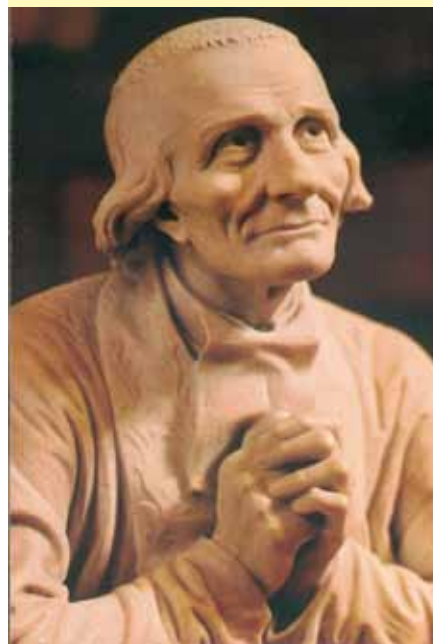
*Miluji Tě, můj Bože,
toužím po nebi,
jen mít to štěstí
milovat Tě dokonale.*

*Můj Bože,
když nemůže můj jazyk
nepřetržitě říkat „Miluji Tě“,
chci, aby Ti to opakovalo moje srdce
při každém svém tepu.*

*Miluji Tě, můj božský Spasiteli,
protože jsi byl pro mě ukřižován
a držíš mě zde dole ukřižovaného
spolu s Tebou.*

*Můj Bože,
uděl mi milost zemřít láskou k Tobě
a s vědomím, že Tě miluji.*

svatý Jan Maria Vianney

NA ZÁVĚR

Poznámka k týdnu

Už zase růžové podušky...

Mladá fronta zveřejnila tvrzení lékaře, podle něhož se v Česku provádí „divoká eutanázie“. Blesk to tvrzení zopakoval jako velkou senzaci.

A já nevím, jestli se tomu smát nebo nad tím plakat. Každý, kdo kdy pracoval v socialistickém zdravotnictví, přece ví, že otázka ukřacování života už tenkrát nebyla žádným tabu. Lékaři o tom občas mluvili mezi sebou, sestry mezi sebou. Ostatně samotná úroveň zdravotní péče v některých zařízeních tehdy zajišťovala, že život pacienta nebude zbytečně protahován.

Co přinesla popřevratová situace nového?

O eutanázii, stejně jako o desítkách dalších problémů, začali nahlas mluvit nejen „ti, co spolu mluví“, ale i mnozí další, například novináři. Stalo se z ní politické téma. A v době, kdy nová práva přibývají jako houby po dešti, se samozřejmě klade otázka, zda také asistovaná sebevražda nemá být chápána jako právo pacienta.

Obhájcí eutanázie hovoří především o právu pacienta na ukončení života. Zapomínají arci dodat, že právo pacienta je vždycky povinností zdravotní-

Michaela Freiová

Z eutanázie se stalo politické téma. A v době, kdy nová práva přibývají jako houby po dešti, se samozřejmě klade otázka, zda také asistovaná sebevražda nemá být chápána jako právo pacienta.

ka: mám-li já jako pacient právo na řádnou lékařskou péči, je povinností lékaře, aby mi ji poskytl. Bude-li eutanázie legalizována, bude spadat do „řádné lékařské péče“ a tedy do rozsahu lékařových povinností.

Ještě důležitější jsou však laické eutanázie. Budou-li legalizovány případy

eutanázie provedené lékařem, bude nemožné stíhat ne-lékaře za zabití příbuzných nebo přátel, budou-li argumentovat „soucitem“. Už před víc než deseti lety byl v bulvárním tisku prezentován případ, kdy manžel zabil těžce nemocnou manželku, s nadpisem: *Růžové podušky dusily láskyplně.*

To, čím legalizace eutanázie hrozí, je tedy faktická legalizace jakéhokoli zabijení nemocných, starých a slabých.

Ostatně – proč všechny ty kondicionály? Stačí nahlédnout do návrhů systému zdravotní péče, jak je začíná předkládat prezident Obama. Z veřejných prostředků mají být placeny interrupce a „poradenství o konci života“, kde pacient může předem určit, za jakých okolností mu má být ukončena zdravotní péče: ale prezident svatovincentenské koleje v Pensylvánii uveřejnil ve *Wall Street Journal* informaci, že v nemocnicích pro válečné veterány má být „poradenství“ povinné – jak pro veterány, tak pro jejich lékaře.

Věřím, že se Spojené státy této zvrhlosti ubrání. Dej Bůh, abychom to dokázali i my.

Michaela Freiová

Liturgická čtení

6. 9. Neděle	Iz 35,4–7a, Žl 146, Jak 2,1–5, Mk 7,31–37		
	23. neděle v mezidobí		
7. 9. Pondělí	Kol 1,24 – 2,3, Žl 62, Lk 6,6–11	10. 9. Čtvrtek	Kol 3,12–17, Žl 150, Lk 6,27–38
	sv. Melichar Grodecký		bl. Karel Spinola
8. 9. Úterý	Mich 5,1–4a (Řím 8,28–30), Žl 13, Mt 1,1–16.18–23	11. 9. Pátek	1 Tim 1,1–2.12–14, Žl 16, Lk 6,39–42
	Svátek Narození Panny Marie		sv. Emil
9. 9. Středa	Kol 3,1–11, Žl 145, Lk 6,20–26	12. 9. Sobota	1 Tim 1,15–17, Žl 113, Lk 6,43–49
	sv. Petr Klaver		sv. Quido; Jména Panny Marie

RC MONITOR – zpravodajský týdeník vydávaný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Fotografie bez uvedení zdroje pocházejí z *Flickr.com*. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 1683820001/5500. Redakční rada: Vít Cigánek, RNDr. Václav Frei, Mgr. Michaela Freiová, Mgr. Dagmar Kopecká, P. Mgr. Pavel Mayer OP, Zdeňka Rybová, Mgr. Radim Ucháč, Kateřina Ucháčová, Ondřej Vaněček, Mgr. Matyáš Zrno. Teologický poradce: P. Mgr. Pavel Mayer OP. Objednávky: Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 15 Kč, což pro tento rok činí 480 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.